

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 000033 18 Кж
Бања Лука, 02.11.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Б.Б. због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Приједору и бранилаца оптуженог изјављеним на пресуду Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 17 К од 18.12.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 02.11.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Приједору и бранилаца оптуженог Б.Б. и потврђује пресуда Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 17 К од 18.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 17 К од 18.12.2017. године оглашен је кривим оптужени Б.Б. због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од пет година, обавезан је да надокнади трошкове кривичног поступка, а оштећена је са имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац у Приједору и браниоци оптуженог.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Браниоци оптуженог М.К. и М.Ђ., адвокати из Г., пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на жалбу тужиоца поднијели су браниоци оптуженог, са приједлогом да се жалба одбије као неоснована.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) жалба проналази у неразумљивости изреке пресуде, противрјечности самој себи и датим разлозима, као и у недостатку разлога о одлучним чињеницама.

Ове приговоре жалба заснива на наводима да је првостепени суд пропустио да утврди одређене одлучне чињенице које се тичу физичког контакта између оптуженог и оштећене и да ли је дошло до обљубе, што представља критику чињеничне основе побијане пресуде, а не указивање на повреду процесног закона која чини битну повреду одредаба кривичног поступка. Жалба пресуди упућује критику да је заснована на доказима који нису довољни за утврђивање ових одлучних чињеница и да суд није могао само на основу писменог налаза и мишљења специјалисте гинеколога др Љ.Т. утврдити да ли је дошло до физичког контакта између оштећене и оптуженог, јер она није навела да ли постоје трагови обљубе или принудне обљубе. Жалба даље тврди да је суд пропустио да проведе доказ по вјештаку гинекологу у циљу утврђивања ове одлучне чињенице, позивајући се на налаз вјештака гинеколога др Љ.С.П., који је приложила уз жалбу, да није поштован поступак приликом узимања доказа код сумње на овакво кривично дјело. Овдје жалба занемарује чињеницу да јој је на главном претресу било омогућено да предлаже доказе у корист ових тврдњи, па тако и вјештачење од стране вјештака гинеколога, што она није чинила нити јој је то било од стране првостепеног суда ускраћено. То што суд није сам провео доказе које одбрана сматра да је требао представља његово дискреционо право и не одражава се на повреду процесног закона, као што то жалба жели да представи. Осим тога, за све одлучне чињенице првостепени суд је дао разлоге које јасне, определијелене и потпуне прихвата и овај суд и на њих упућује жалиоце.

У сегменту чињеничног стања првостепени суд је све одлучне чињенице правилно утврдио, тако да овај жалбени приговор није основан. Савјесном и детаљном анализом исказа саслушаних свједока, доводећи их у везу са медицинском документацијом суд је извео правилан закључак о томе како је оптужени у вријеме, мјесту и на начин као у изреци пресуде извршио насилну обљубу оштећене која је била дијете. Сам догађај, онако како га описује оштећена, од њиховог упознавања, времена сусрета и вожње аутомобилом до мјеста извршења кривичног дјела, разговора који су водили, начина њеног отпора и сламања тог отпора до самог чина продирања полног органа оптуженог у њен полни орган, суд је узео за основу чињеничне подлоге коју је критички цијенио и провјерио другим доказима. Овај слијед догађаја потврђује исказ осталих саслушаних свједока, посебно конобарице Г.К. која описује како је примијетивши да је оптуженом, када је примијетила како посматра оштећену, скренула пажњу да је она дијете а он јој одговорио „па шта онда што је дијете“, да јој је оштећена касније испричала шта се десило управо онако како то оштећена изјављује и да је раније тражила број телефона оптуженог. Све то потврђује да раније контакте оптуженог са оштећеном и његов састанак критичног дана, што негира његову супротну одбрану. Овај исказ заједно са исказима свједока С., С.1 и М.Ц., суд доводи у везу са исказима оштећене и налазом љекара гинеколога др Љ.Т., што му све даје поуздану основу за утврђивање

одлучних чињеница као у изреци пресуде, укључујући и примјену силе која се код овог кривичног дјела утврђује и цијени на начин како то схвата и образлаже првостепени суд, тако да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене. У склопу оваквих околности и утврђених одлучних чињеница без утицаја је жалбени приговор како је било неопходно провјерити да ли се оштећена критичног дана вратила на наставу, а што одбрана такође није предлагала као доказ на главном претресу да суд тај податак прибави по службеној дужности већ сада безуспјешно и непотребно износи као доказни приједлог, иако је за то знала из исказа оштећене и одбране оптуженог.

Код оваквог чињеничног стања, заснованог на правилно утврђеним одлучним чињеницама, а да није починио битну повреду одредаба кривичног поступка првостепени суд је радње оптуженог правилно правно оцијенио као кривично дјело полног насиља над дјететом из члана члана 195. став 4. у вези са ставом 2. КЗ РС и за то дјело га огласио кривим.

У вези са жалбеним приговорима овај суд је испитао и одлуку о кривичној санкцији па је нашао да је и она правилно одмјерена. Све олакшавајуће околности суд је правилно утврдио али погрешно је као отежавајуће околности цијенио одсуство кајања, порицање кривичног дјела и посљедице кривичног дјела по оштећену. Оптуженом се суди јер је починио кривично дјело и за то кривично дјело му се изриче законом прописана санкција због чега одсуство кајања не представља отежавајућу околност али искрено и реално исказано кајање због учињеног кривичног дјела може да представља олакшавајућу околност, чији допринос суд цијени у сваком конкретном случају зависно од начина испољавања и фазе поступка у којој је показано. Оптужени није дужан да призна кривично дјело и негирање кривичног дјела је његово право на одбрану које се не може цијенити као отежавајућа околност, насупрот признању радњи извршења или самог кривичног дјела које се може цијенити као олакшавајућа околност. Такође, уобичајене посљедице кривичног дјела које су елеменат његовог бића, што је овдје случај, не могу се цијенити као отежавајућа околност, већ само ако у знатној мјери превазилазе тежину коју закон прописује за то дјело кроз групни и посебни заштитни објект. Међутим, када се ове околности правилно цијене као што је речено оне су без утицаја на висину казне затвора у трајању од пет година која је побијаном пресудом оптуженом изречена. По налажењу овог суда она представља праву мјеру казне којом ће се остварити сврха кривичних санкција и кажњавања која је законом прописана. Зато залагање жалбе тужиоца за строжом казном, као и залагање жалбе бранилаца за блажом казном остаје без основа.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 327. ЗКП РС жалбе одбити као неосноване и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић